

AGRAARIPOLITIIKAN KYSYMYKSISTÄ NEUVOSTOLIITOSSA

*Puhe marxilaisten maatalousasiantuntijain konferenssissa
joulukuun 27 pnä 1929¹⁶*

Toverit! Yhteiskunnallis-taloudellisen elämämme tärkein tosiasia nykyhetkellä, tosiasia, johon kiintyy yleinen huomio, on kolhoosiliikkeen valtava kasvu.

Nykyisen kolhoosiliikkeen luonteenomainen piirre on se, että kolhooseihin eivät liity vain yksityiset maalaisköyhälistön ryhmät, kuten on ollut tähän saakka, vaan että kolhooseihin on lähtenyt joukolla myöskin keskitalonpoikaisto. Tämä merkitsee sitä, että kolhoosiliike on muuttunut työtätekevien talonpoikien yksityisten ryhmien ja kerrostien liikkeestä talonpoikaiston miljoonaisten perusjoukkojen liikkeeksi. Tällä on muun muassa selitettävissä se suunnattoman tärkeä tosiasia, että kolhoosiliike, joka on saanut valtavan, yhä kasvavan **kulakkivastaisen** vyöryn luonteen, pyyhkäisee pois tieltään kulakin vastarinnan, musertaa kulakiston ja raivaa tien laajalle sosialistiselle rakennustyölle maaseudulla.

Mutta vaikka meillä onkin syytä ylpeillä sosialistisen rakennustyön **käytännöllisistä** saavutuksista, niin sitä ei voida sanoa **teoreettisen** työmme saavutuksista talouden alalla yleensä ja maatalouden alalla erikokoisesti. Enemmänkin: on myönnettävä, että teoreettinen

ajattelu jää jälkeen käytännöllisistä saavutuksistamme, että käytännöllisten saavutusten ja teoreettisen ajattelun kehityksen välillä meillä vallitsee eräänlainen irtaantuneisuus. Välttämätöntä kuitenkin on, että teoreettinen työ ei vain pysyisi käytännöllisen työn tasalla, vaan menisi sen edellekin aseistaen käytännönmiehiämme näiden taistellessa sosialismin voiton puolesta.

En ryhdy täällä laajemmin puhumaan teorian merkityksestä. Se on teille kyllin hyvin tiettyä. Tunnettua on, että teoria, jos se on todella teoriaa, antaa käytännönmiehille suuntautumisvoiman, näköalan selvyyden, varmuuden työssä, uskon asiamme voittoon. Kaikella tällä on,— eikä voi olla olematta,— valtava merkitys sosialistisessa rakennustyössämme. Onnettomuus on vain siinä, että me alamme ontua juuri tällä alalla, talouttamme koskevien kysymysten teoreettisen käsittelyn alalla.

Miten muuten voitaisiin selittää se tosiasia, että meillä, meidän yhteiskunnallis-poliittisessa elämässämme, on yhä vielä liikkeellä erilaisia porvarillisia ja pikkuporvarillisia teorioita taloutemme kysymyksistä? Miten on selitettävissä se, että nämä teoriat ja teoria pahaset eivät vielä kohtaa asiaankuuluvaa vastarintaa? Miten on selitettävissä se, että useat marxilais-leniniläisen poliittisen taloustieteen perustoteamat, jotka ovat varmintä vastamyrkkyä porvarillisia ja pikkuporvarillisia teorioita vastaan, alkavat unohtua, painetussa sanassamme ei tehdä niitä tunnetuksi, niitä ei jostain syystä aseteta etualalle? Onko vaikea käsitellä, että käymättä leppymätöntä taistelua porvarillisia teorioita vastaan marxilais-leniniläisen teorian pohjalla,

ei voida saada täydellistä voittoa luokkavihollisista?

Uusi käytäntö synnyttää uuden suhtautumisen siirtymiskauden taloutta koskeviin problemeihin. Uudella tavalla asettuu nyt kysymys uudesta talouspolitiikasta, luokista, rakennustyön vauhdista, liittoyhteydestä, puolueen politiikasta. Jotta ei jäätäisi jälkeen käytännöstä, on nyt heti ryhdyttävä käsittelemään kaikkia näitä problemeja uuden tilanteen kannalta. Ilman sitä on mahdotonta voittaa porvarillisia teorioita, jotka tahrivat käytännönmiestemme aivoja. Ilman sitä on mahdotonta kitkeä pois noita teorioita, jotka ovat saamassa ennakkoluulojen sitkeyden. Sillä vain taistelussa porvarillisia ennakkoluuloja vastaan teorian alalla voidaan lujittaa marxismin-leninismin asemat.

Sallikaa minun siirtyä luonnehtimaan edes muutamia näistä porvarillisista ennakkoluuloista, joita sanotaan teorioiksi, ja osoittamaan niiden paikkansa-pitämättömyys valaisemalla eräitä rakennustyömme solmuprobleemeja.

I

„TASAPAINO“-TEORIA

Te varmaankin tiedätte, että kommunistien keskuudessa on yhä vielä liikkeellä niin sanottu teoria kansantaloutemme sektorien „tasapainosta“. Tällä teoriolla ei tietenkään ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa. Tätä teoriaa propagoivat kuitenkin useat oikeistouklonistien leiriin kuuluvat henkilöt.

Tämä teoria edellyttää, että meillä on ennen kaikkea sosialistinen sektori,—jonkinlainen laatikko,—ja sen lisäksi meillä on ei-sosialistinen, sanokaamme — kapitalistinen sektori,—se on toinen laatikko. Nämä laatikot ovat eri raiteilla ja liukuvat rauhallisesti eteenpäin, koskettamatta toinen toistaan. Geometriasta tiedetään, että yhdensuuntaiset viivat eivät yhdy. Mutta tuon mainion teorian sepittäjät arvelevat, että joskus nämä yhdensuuntaiset viivat yhtyvät, ja kun ne yhtyvät, niin meillä tulee sosialismi. Tämä teoria jättää tällöin huomioonottamatta, että niin sanottujen „laatikoiden“ takana ovat luokat ja että näiden „laatikoiden“ liike tapahtuu ankarana luokkataisteluna, taisteluna elämästä ja kuolemasta, taisteluna „kumpi voittaa“-periaatteen mukaan.

Ei ole vaikea käsittää, että tällä teorialla ei ole mitään yhteistä leninismin kanssa. Ei ole vaikea käsittää, että tämän teorian objektiivinen tarkoitus on yksilöllisen talonpoikaistalouden asemien puolustaminen, kulakkiainesten aseistaminen „uudella“ teoreettisella aseella niiden taistellessa kolhooseja vastaan ja kolhoosien saattaminen huonoon huutoon.

Mutta tämä teoria on kuitenkin tähän saakka kierrellyt painetussa sanassamme. Eikä voida sanoa, että se olisi kohdannut vakavaa vastarintaa ja sitäkin vähemmän musertavaa vastaiskua teoreetikkojemme taholta. Millä muulla tuo epäkohta voidaan selittää kuin teoreettisen ajattelumme takapajuisuudella?

Ei tarvitse muuta kuin ottaa esille marxilaisuuden aarraitasta uusintamisteoria ja asettaa se vastapainoksi sektorien tasapainon teorialle, niin viimeainitusta teoriasta ei jää jälkeäkään. Tosiaan-

kin, marxilainen uusintamisteoria opettaa, että nykyaikainen yhteiskunta ei voi kehittyä kasaamatta vuodesta vuoteen, mutta kasaantuminen on mahdotonta ilman vuodesta vuoteen tapahtuvaa laajennettua uusintamista. Tämä on selvää ja käsitettävää. Meidän keskitetty sosialistinen suurteollisuutemme kehittyy laajennettua uusintamista koskevan marxilaisen teorian mukaan, sillä mitoiltaan se kasvaa joka vuosi, siinä tapahtuu kasaantuminen ja se kulkee eteenpäin seitsenpeninkulmaisoin askelin.

Mutta suurteollisuutemme ei ole vielä koko kansantalous. Päinvastoin, kansantaloudessamme on yhä vielä vallitsevana pieni talonpoikaistalous. Voidaanko sanoa, että pientalonpoikaistaloutemme kehittyy laajennetun uusintamisen periaatteen mukaan? Ei, sitä ei voida sanoa. Meidän pientalonpoikaistaloutemme ei ole valtaosaltaan ainoastaan toteuttamatta joka vuosi laajennettua uusintamista, vaan päinvastoin, sillä on hyvin harvoin mahdollisuus toteuttaa edes yksinkertaista uusintamista. Voidaanko sosialisoitua teollisuuttamme viedä eteenpäin joudutettua vauhtia omaten sellaisen maataloudellisen perustan kuin on pientalonpoikaistalous, joka ei kykene laajennettuun uusintamiseen ja joka sen lisäksi on vallitseva voima kansantaloudessamme? Ei, ei voida. Voidaanko Neuvostovaltaa ja sosialistista rakennustyötä pitää enemmän tai vähemmän pitkän ajanjakson kuluessa kahden erilaisen perustan varassa — kaikkein suurimman ja eniten yhdistetyn sosialistisen teollisuuden sekä kaikkein pirstotuimman ja takapajuisimman talonpoikaistalouden varassa, jonka tavaratuotanto on vähäistä? Ei, ei

voida. Sen täytyisi joskus päättyä koko kansantalouden täydelliseen luhistumiseen.

Mutta missä on ulospääsy? Ulospääsy on siinä, että suurennetaan maataloutta, tehdään se kasaantumiskykyiseksi, kykeneväksi laajennettuun uusintamiseen ja järjestetään siten uudestaan kansantalouden maataloudellinen perusta.

Mutta miten se voidaan suurentaa?

Sitä varten on olemassa kaksi tietä. On **kapitalistinen** tie, joka on maatalouden suurentamista juurruttamalla siihen kapitalismia, tie, joka johtaa talonpoikaiston kurjistumiseen ja kapitalististen likeyritysten kehittymiseen maatalouden alalla. Tämän tien me hylkäämme tienä, joka ei sovi yhteen neuvostotalouden kanssa.

On olemassa toinen tie, **sosialistinen** tie, joka on kolhoosien ja neuvostotilojen juurruttamista maatalouteen, tie, joka johtaa pienten talonpoikaistalouksien yhdistymiseen tekniikan ja tieteen aseilla varustetuiksi suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, joilla on mahdollisuus kehittyä edelleen, sillä nämä taloudet voivat toteuttaa laajennettua uusintamista.

Kysymys on siis tästä: joko toinen tai toinen tie, joko taaksepäin — kapitalismiin tai eteenpäin — sosialismiin. Mitään kolmatta tietä ei ole eikä voi olla.

„Tasapaino“-teoria on yritys viitoittaa kolmatta tietä. Ja juuri siksi, että se edellyttää kolmatta (olematonta) tietä, se on utopistinen, marxilaisvastainen.

Ei siis tarvinnut muuta kuin asettaa Marxin uusintamisteoria sektorien „tasapaino“-teoriaa vastaan, kun viimeainitusta teoriasta ei jäänyt jälkeäkään.

Miksi meidän marxilaiset maatalousasiantuntijamme eivät tee sitä? Kenelle on tarpeen se, että naurettava „tasapaino“-teoria on kierrellyt painetussa sanassamme, mutta marxilainen uusintamisteoria on ollut kätkettynä?

II

„ITSESTÄÄNSUJUMISEN“ TEORIA SOCIALISTISESSA RAKENNUSTYÖSSÄ

Siirrymme käsittelemään toista ennakkoluuloa poliittisen taloustieteen alalla, toista porvarillistyyppistä teoriaa. Tarkoitan „itsestäänsujumisen“ teoriaa sosialistisessa rakennustyössä, teoriaa, jolla ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa, mutta jota oikeistolaisleiriin kuuluvat toverimme innokkaasti saarnaavat.

Tämän teorian tekijät väittävät suunnilleen seuraavaa. Meillä oli kapitalismi, teollisuus kehittyi kapitalistisella pohjalla ja maaseutu seurasi kapitalistista kaupunkia vaistovaraisesti, itsestään, muuttaen muotoaan kapitalistisen kaupungin esikuvan mukaan. Jos näin tapahtui kapitalismin vallitessa, niin miksei samoin voisi tapahtua neuvostotaloudenkin vallitessa? Miksei maaseutu, talonpoikainen pientalous, voi kulkea itsestään sosialistisen kaupungin mukana vaistovaraisesti muovautuen uudelleen sosialistisen kaupungin esikuvan mukaan? Tällä perusteella tämän teorian tekijät väittävät, että maaseutu voi seurata sosialistista kaupunkia itsestään. Siitä johtuu kysymys: kannattaako meidän kiivastella neuvostotilojen ja kolhooisien perustamisen takia, kannattaako meidän taittaa

peistä, jos maaseutu voi muutenkin lähteä sosialistisen kaupungin mukaan?

Siinä on vielä yksi teoria, jonka tarkoituksena itse asiassa on uuden asean antaminen maaseudun kapitalististen aineiden käsiin niiden taistellessa kolhooseja vastaan.

Tämän teorian marxilaisvastainen olemus on aivan epäilemätön.

Eikö ole omituista, että meidän teoreetikkomme eivät ole vieläkään suvainneet tehdä loppua tuosta merkillisestä teoriasta, joka turmelee kolhooseissa toimivien käytännönmiestemme päitä?

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö sosialistisen kaupungin johtava osuus pientalonpoikaiseen yksilölliseen maaseutuun nähden olisi arvaamattoman suuri. Tähän juuri rakentuukin teollisuuden uudistava osuus maatalouteen nähden. Mutta riittääkö tämä tekijä sitä varten, että pientalonpoikainen maaseutu seuraisi itse, itsestäänsujumisen perustalla kaupungin jäljestä sosialistisessa rakennustyössä? Ei, se ei riitä.

Kapitalismin vallitessa maaseutu kulki vaistovarasesti kaupungin jäljessä, sillä kaupungin kapitalistinen talous ja talonpojan yksilöllinen pientavaratalous ovat pohjaltaan samantyyppisiä talouksia. Pientalonpoikainen tavaratalous ei ole vielä tietenkään kapitalistista taloutta. Mutta pohjaltaan se on samantyyppistä kuin kapitalistinen talous, sillä se nojautuu tuotantovälineiden yksityisomistukseen. Lenin on tuhat kertaa oikeassa, kun hän huomautuksissaan Buharinin kirjaseen „Siirtymiskauden taloudesta“ puhuu „talonpoikaiston tavarakapitalistisesta tendenssistä“ vastakohtana „proletariaatin sosialistiselle

tendenssille“*¹⁷. Tämä juuri selittääkin sen, että „pien-tuotanto synnyttää kapitalismia ja porvaristoa alituisesti, joka päivä, joka tunti, luonnonvoimaisesti ja joukkomitassa“¹⁸ (Lenin).

Voidaanko sanoa, että talonpoikainen pientavara-talous on pohjaltaan samantyyppistä kuin sosialistinen tuotanto kaupungissa? Ilmeisesti ei niin voida sanoa, jollei luovuta marxilaisuudesta. Muuten ei Lenin olisi sanonut, että „niin kauan, kun elämme pientalonpoikaisessa maassa, on kapitalismille Venäjällä lujempi taloudellinen pohja kuin kommunismille“¹⁹.

„Itsestänsujumisen“ teoria sosialistisessa rakennus-työssä on siis mätä, leniniläisvastainen teoria.

Jotta siis pientalonpoikainen maaseutu seuraisi sosialistista kaupunkia, on vielä kaiken muun lisäksi juurrutettava sosialismin pohjaksi maaseudulle sosia-listisia suurtalouksia neuvostotilojen ja kolhoosien muodossa, jotka voivat sosialistisen kaupungin johdolla viedä mukanaan talonpoikaiston perusjoukot.

„Itsestänsujumisen“ teoria sosialistisessa rakennus-työssä on siis marxilaisvastainen teoria. Sosialisti-nen kaupunki voi viedä pientalonpoikaisen maaseudun mukaansa vain juurruttamalla maaseudulla kolhooseja ja neuvostotiloja ja uudistamalla maaseutua uuteen, sosialistiseen tapaan.

Merkillistä, että marxilaisvastainen „itsestänsuju-misen“ teoria sosialistisessa rakennustyössä ei ole tähän saakka saanut asian vaatimaa vastaiskua agraariteoreetikkojemme taholta.

---

* Alleviivaus Leninin. J. St.

III

**TEORIA PIENEN TALONPOIKAISTALouden
„KESTÄVYYDESTÄ“**

Siirrymme käsittelemään kolmatta ennakkoluuloa poliittisessa taloustieteessä, pienen talonpoikaistalouden „kestävyyden“ teoriaa. Kaikki tuntevat porvarillisen poliittisen taloustieteen vastaväitteet marxilaisuuden tunnettua väittämää vastaan suurtalouden paremmuudesta pientalouteen verrattuna, mikä pitää muka paikkansa vain teollisuudessa, mutta ei sovellu maatalouteen. Davidin ja Herzin tyyppiset sosialidemokraattiset teoreetikot, jotka saarnaavat tätä teoriaa, ovat siinä yrittäneet „nojautua“ siihen tosiasiaan, että pientalonpoika on sitkeä, kärsivällinen, valmis ottamaan kannettavakseen mitä kieltäymyksiä tahansa, kunhan vain saisi säilyttää maatilkkunsa, että tämän vuoksi pientalonpoikainen talous taistelussa suurtaloutta vastaan maanviljelyksessä osoittaa kestävyyttä.

Ei ole vaikea käsittää, että tällainen „kestävyys“ on pahempaa kuin minkäänlainen kestävättömyys. Ei ole vaikea käsittää, että tällä marxilaisvastaisella teorialla on vain yksi tarkoitus: ylistää ja lujittaa kapitalistista järjestelmää, joka saattaa pientalonpoikain miljoonaiset joukot taloudelliseen häviöön. Ja juuri siksi, että sillä on tällainen tarkoitus, juuri siksi on marxilaisten onnistunut niin helposti murskata tuo teoria.

Mutta nyt ei ole kysymys tästä. Kysymys on siitä, että meidän käytäntömme, meidän todellisuutemme antaa uusia todisteita tätä teoriaa vastaan, mutta

meidän teoreetikkomme eivät ihme kyllä halua tai eivät kykene käyttämään tätä uutta asetta työväenluokan vihollisia vastaan. Tarkoitin meillä toteutettua maan yksityisomistuksen hävittämistä, maan kansallistamista, toimenpiteitä, jotka vapauttavat pientalonpojan orjamaaisesta kiintymyksestään maatilkkuunsa ja siten helpottavat siirtymistä pienestä talonpoikaistaloudesta suureen, kollektiiviseen talouteen.

Mikä todellakin on sitonut, sitoo ja tulee vielä sitomaan Länsi-Euroopan pientalonpoikaa hänen pieneen tavaratalouteensa? Ennen kaikkea ja pääasiassa se, että hänellä on oma maatilkku, että on olemassa maan yksityisomistus. Hän on vuosikaudet kerännyt rahaa ostaakseen maatilkun, hän on sen ostanut eikä tietenkään halua erota siitä, karsien mieluummin kaikenlaisia kieltäyksiä, vajoten mieluummin villeyden tilaan, kurjuuteen, kunhan vain saisi suojatuksi maatilkkuunsa — yksilöllisen taloutensa perustan.

Voidaanko sanoa, että tämä tekijä samassa muodossa vaikuttaa edelleen meilläkin, neuvostojärjestelmän vallitessa? Ei, ei voida sanoa. Ei voida sanoa, koska meillä ei ole maan yksityisomistusta. Ja juuri siksi, kun meillä ei ole maan yksityisomistusta, meillä ei ole myöskään sitä talonpojan orjamaaista kiintymystä maatilkkuun, mikä esiintyy Länessä. Ja tämä seikka ei voi olla helpottamatta pikkutalonpoikaistalouden siirtymistä kolhoosien raitelle.

Se on yksi syy siihen, miksi suurतालouksien maaseudulla, kolhoosien maaseudulla, onnistuu meillä, maan kansallistamisen vallitessa, niin helposti osoittaa paremmuutensa pientalonpoikaistalouteen verrattuna.

Juuri siinä on Neuvostovallan agraarilakien suuri vallankumouksellinen merkitys, lakien, jotka ovat hävittäneet absoluuttisen maakoron, kumonnet maan yksityisomistuksen ja saattaneet voimaan maan kansallistamisen.

Mutta tästä seuraa, että meillä on käytettävänäme uusi todistuskappale porvarillisia taloustieteilijöitä vastaan, jotka julistavat pienen talonpoikaistalouden kestävyyttä sen taistelussa suurtaloutta vastaan.

Miksi eivät agraariteoreetikkomme käytä riittävässä määrin tätä uutta todistuskappaletta taistelussaan kaikkia ja kaikenlaisia porvarillisia teorioita vastaan?

Suorittaessamme maan kansallistamisen me lähdimme muuten niistä teoreettisista lähtökohdista, joita esitetään „Pääoman“ kolmannessa osassa, Marxin tunnetussa kirjassa „Lisäarvoteorioita“ ja Leninin agraarikysymystä käsittelevissä teoksissa, jotka muodostavat teoreettisen ajattelun mitä rikkaimman aarraitin. Tarkoitin maakorkoteoriaa yleensä ja eritoten absoluuttisen maakoron teoriaa. Nyt on selvää, että sosialistisen rakennustyömme käytäntö kaupungissa ja maaseudulla on loistavasti vahvistanut näiden teosten teoreettiset väittämät.

Käsittämätöntä vain on, miksi Tshajanovin tyyppisten „neuvosto“-taloustieteilijäin tieteenvastaisten teoriain täytyy saada vapaasti kierrellä meidän painetussa sanassamme, mutta Marxin—Engelsin—Leninin nerokkaita teoksia maakoron ja absoluuttisen maakoron teorioista ei tarvitse tehdä tunnetuksi eikä vetää etualalle, vaan niiden pitää olla kätkössä?

Varmaankin muistatte Engelsin tunnetun kirjasi „Talonpoikaiskysymys“. Muistatte tietysti, miten varo-

vasti Engels suhtautuu kysymykseen pientalonpoikien siirtymisestä yhteistalouden, kollektiivisen talouden raiteille. Sallikaa minun siteerata asianomainen kohta Engelsin kirjasesta:

„Me olemme päättäväisesti pientalonpojan puolella; me tulemme tekemään kaiken, mikä on suinkin mahdollista, tehdäksemme hänen elämänsä siedettävämmäksi, helpottaaksemme hänen siirtymistään yhteistalouteen, jos hän päättää niin tehdä; mutta siinä tapauksessa taas, ettei hän ole vielä valmis tekemään tuota päätöstä, me pyrimme antamaan hänelle mahdollisimman paljon aikaa miettiä sitä omalla maatilkkullaan“* 20.

Te näette, miten varovasti Engels suhtautuu kysymykseen yksilöllisen talonpoikaistalouden siirtymisestä kollektivismin raiteille. Miten on selitettävissä Engelsin tällainen ensi katsannolta liiallinen varovaisuus? Mitä hän tässä piti silmällä? Ilmeisesti hän piti silmällä maan yksityisomistusta, sitä tosiasiaa, että talonpojalla on „oma maatilkkunsa“, josta talonpojan on vaikea erota. Sellaista on talonpoikaisto Länessä. Sellaista on talonpoikaisto kapitalistisissa maissa, missä on maan yksityisomistus. On selvää, että siinä on tarpeen suuri varovaisuus.

Voidaanko sanoa, että meillä Neuvostoliitossa on samanlainen tilanne? Ei, sitä ei voida sanoa. Ei voida, sillä meillä ei ole maan yksityisomistusta, joka kahlehtisi talonpojan yksilötalouteensa. Ei voida, sillä meillä on maan kansallistaminen, joka helpottaa yksilö-talonpojan siirtymistä kollektivismin raiteille.

Siinä on yksi syy siihen verrattain suureen helpouteen ja nopeuteen, jolla kolhoosiliike on meillä viime aikoina kehittynyt.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Harmillista on, etteivät agraariteoreetikkomme ole vielä yrittäneet osoittaa riittävän selvästi tätä eroa talonpojan asemassa meillä ja Lännessä. Kuitenkin olisi sellaisella työllä mitä suurin merkitys ei vain meille, neuvostotoimihenkilöille, vaan myöskin kaikkien maiden kommunisteille. Sillä proletaariselle vallankumoukselle kapitalistimaissa ei ole samantekevää, onko siellä proletariaatin vallanoton ensi päivästä alkaen rakennettava sosialismia maan kansallistamisen pohjalla vaiko ilman tällaista pohjaa.

Äskeisessä sanomalehtikirjoituksessani („Suuren murroksen vuosi“*) esitin eräitä todistuksia suurta-
louden paremmuudesta maanviljelyksessä pientalou-
teen verrattuna, pitäen silmällä suuria neuvostotiloja. Ei ole tarpeen todistella, että kaikki nämä todistus-
kappaleet sopivat kokonaan ja täydellisesti myöskin
kolhoosien suhteen suurina talousyksikköinä. En puhu
vain kehittyneistä kolhooseista, joilla on kone- ja
traktoriperusta, vaan myöskin alkuperäisistä kolhoo-
seista, jotka edustavat niin sanoakseni kolhoosi-
rakennustyön manufaktuurikautta ja nojautuvat talon-
poikaiseen kalustoon. Tarkoitin niitä alkuperäisiä
kolhooseja, joita nykyään muodostetaan yleisen kollek-
tivisoinnin alueilla ja jotka nojautuvat talonpoikaisten
työvälineiden yksinkertaiseen yhdistämiseen.

Ottakaamme esimerkiksi kolhoosit Hoperin piirissä
entisellä Donin alueella. Näöltään eivät nämä kolhoosit
tekniikan kannalta katsoen eroa talonpoikaisesta pien-
taloudesta (vähän koneita, vähän traktoreita). Mutta
talonpoikaisten työvälineiden yksinkertainen yhdistä-

---

* Kts. tämä osa, s. 130—148. *Toim.*

minen kolhoosien sisällä antoi kuitenkin sellaisen tuloksen, josta käytännönmiehemme eivät edes uneksineetkaan. Missä tämä tulos ilmeni? Siinä, että siirtyminen kolhoosiraiteille on lisännyt kylvöalaa 30, 40 ja 50 prosentilla. Miten tämä „päätahuimaava“ tulos on selitettävissä? Siten, että talonpojat, jotka olivat olleet voimattomia yksilöllisen työn vallitessa, ovat muuttuneet mitä suurimmaksi voimaksi pantuaan yhteen työvälaineensä ja yhdyttyään kolhooseiksi. Siten, että talonpojat ovat saaneet mahdollisuuden muokata jouto- ja uudismaita, joiden muokkaaminen yksilöllisen työn vallitessa oli vaikeaa. Siten, että talonpojat ovat saaneet mahdollisuuden ottaa käsiinsä uudismaat. Siten, että on saatu mahdollisuus ottaa käyttöön joutomaat, erilliset maatilkut, rajasarat y.m., y.m.

Kysymyksellä jouto- ja uudismaiden muokkauksesta on valtava merkitys maataloudellemme. Te tiedätte, että agraarikysymys oli entisaikaan vallankumousliikkeen akselina Venäjällä. Te tiedätte, että agraariliikkeen eräänä tarkoituksena oli maanpuutteen poistaminen. Monet luulivat silloin, että tämä maanpuute on absoluuttista, s.o. että Venäjällä ei ole enää vapaita kyntökelpoisia maita. Mutta mitä selvisi todellisuudessa? Nyt on aivan selvää, että Neuvostoliitossa on ollut ja on vieläkin kymmeniä miljoonia hehtaareja vapaita maita, mutta talonpojalla ei ollut mitään mahdollisuutta muokata niitä mitättömillä välineillään. Ja juuri siksi, että talonpojalla ei ollut mahdollisuutta muokata uudis- ja joutomaita, juuri siksi häntä veti „pehmeihin maihin“, maihin, jotka kuuluivat tilanherroille, maihin, jotka olivat helposti muokattavissa

talonpoikaisin välinein yksilöllisen työn oloissa. Juuri siinä oli „maanpuutteen“ pohja. Siksi ei ole ihme, että traktoreilla varustetulla Viljatrustillamme on nyt mahdollisuus ottaa käyttöön parikymmentä miljoonaa hehtaaria vapaata maata, joka ei ole talonpoikien hallussa ja jota ei voida muokata yksilöllisellä työllä pientalonpoikaisilla välineillä.

Kolhoosiliikkeen merkitys kaikissa sen vaiheissa, niin sen alkuperäisessä vaiheessa kuin kehittyneemässäkin vaiheessa, jolloin se on varustettu traktoreilla,— on muun muassa siinä, että talonpojat saavat nyt mahdollisuuden ottaa käyttöön joutomaat ja uudismaat. Tässä on sen salaisuuden selitys, miksi kylvöalat talonpoikien siirtyessä kollektiiviseen työhön laajenevat valtavasti. Tässä on yksi kolhoosien paremmuuden perusta yksilölliseen talonpoikaistalouteen verrattuna.

Sanomattakin on selvää, että kolhoosien paremmuus yksilölliseen talonpoikaistalouteen verrattuna käy vieläkin kiistattommaksi, kun alkuperäisten kolhoosien avuksi yleisen kollektivisoinnin alueilla tulevat kone- ja traktoriasemamme ja -kolonnamme, kun kolhoosit itse saavat mahdollisuuden keskittää käsiinsä traktoreita ja kombaineja.

IV

KAUPUNKI JA MAASEUTU

On olemassa porvarillisten taloustieteilijäin viljelemä ennakkoluulo niin sanotuista „saksista“, jota ennakkoluuloa vastaan on julistettava säälimätön sota, samoin kuin kaikkia muitakin porvarillisia teorioita

vastaan, joita, ikävä kyllä, on levitetty painetussa sanassa Neuvostoliitossa. Tarkoitin sitä teoriaa, että Lokakuun vallankumous on muka antanut talonpoikaistolle vähemmän kuin helmikuun vallankumous, että Lokakuun vallankumous ei oikeastaan ole antanut talonpoikaistolle mitään.

Tätä ennakkoluuloa levitti ja mainosti yhteen aikaan meidän lehdistössämme muuan „neuvosto“-taloustieteilijä. Tosin tämä „neuvosto“-taloustieteilijä luopui sittemmin teoriastaan. (Ääni: „Kuka se oli?“) Se oli Gromann. Mutta trotskilais-zinovjevilainen oppositio sieppasi tuon teorian ja käytti sitä puoluetta vastaan. Eikä ole mitään syytä väittää, etteikö se olisi nykyäänkin liikkeellä „neuvosto“-yhteiskuntapiireissä.

Tämä on hyvin tärkeä kysymys, toverit. Se koskee kaupungin ja maaseudun keskinäissuhteiden probleemia. Se koskee kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden hävittämisen probleemia. Se koskee mitä ajankohtaisinta kysymystä „saksista“. Siksi arvelen, että maksaa vaivan tarkastella tätä omituista teoriaa.

Onko totta, että talonpojat eivät Lokakuun vallankumoukselta saaneet mitään? Tarkastelkaamme tosiasioita.

Minulla on käsissäni tunnetun tilastomiehen tov. Nemtshinovin tunnettu taulukko, joka on julkaistu kirjoituksessani „Viljarintamalla“²¹. Tästä taulukosta näkyy, että ennen vallankumousta tilanherrat „tuottivat“ vähintään 600 miljoonaa puutaa viljaa. Tilanherrat pitivät siis silloin hallussaan 600 miljoonaa puutaa viljaa.

Kulakit „tuottivat“ tämän taulukon mukaan silloin 1.900 miljoonaa puutaa viljaa. Tämä on hyvin suuri voima, joka silloin oli kulakkien hallussa.

Maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat tuottivat saman taulukon mukaan 2.500 miljoonaa puutaa viljaa.

Tällainen on kuva tilanteesta entisellä maaseudulla, maaseudulla ennen Lokakuun vallankumousta.

Mitä muutoksia on maaseudulla tapahtunut Lokakuun jälkeen? Otan numeroita samasta taulukosta. Otamme esimerkiksi vuoden 1927. Paljonko tilanhererrat tuottivat sinä vuonna? Selvää on, että he eivät tuottaneet mitään eivätkä voineet tuottaa, sillä Lokakuun vallankumous hävitti tilanhererrat. Te käsitätte, että sen täytyi merkitä suurta helpotusta talonpoikaistolle, sillä talonpojat vapautuivat tilanherrojen ikeestä. Se oli tietenkin suuri voitto talonpoikaistolle, joka sai tämän voiton Lokakuun vallankumouksen tuloksena.

Paljonko **kulakit** tuottivat vuonna 1927? 600 miljoonaa puutaa viljaa 1.900 miljoonan puudan sijasta. Kulakit olivat siis Lokakuun vallankumouksen jälkeen heikentyneet enemmän kuin kolminkertaisesti. Te ymmärrätte, että se ei ole voinut olla helpottamatta maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien asemaa.

Mutta paljonko **maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat** tuottivat vuonna 1927? 4 miljardia puutaa 2.500 miljoonan puudan asemesta. Maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat alkoivat siis Lokakuun vallankumouksen jälkeen tuottaa viljaa 1,5 miljardia puutaa enemmän kuin ennen vallankumousta.

Nämä ovat tosiasioita, jotka osoittavat, että maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat ovat Lokakuun vallankumoukselta saaneet suunnattoman hyödyn.

Tämän on Lokakuun vallankumous antanut maalaisköyhälistölle ja keskitalonpojille.

Miten voidaan tämän jälkeen väittää, että Lokakuun vallankumous ei ole antanut talonpojille mitään?

Mutta ei siinä kaikki, toverit. Lokakuun vallankumous on hävittänyt maan yksityisomistuksen, hävittänyt maan oston ja myynnin, saattanut voimaan maan kansallistamisen. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että viljaa tuottaakseen talonpojan ei tarvitse ollenkaan ostaa maata. Aikaisemmin hän säästeli vuosikaudet varoja voidakseen hankkia maata, velkaantui, meni velkaorjuuteen, kunhan vain sai ostaa maata. Maan ostosta aiheutuneet menot lisäsivät tietenkin viljan tuotantokustannuksia. Nyt ei talonpoika tätä tarvitse. Nyt hän voi tuottaa viljaa ostamatta maata. Siis sadat miljoonat ruplat, jotka talonpojat käyttivät maan oston, jäävät nyt talonpoikain taskuun. Helpottaako se talonpojan asemaa vai eikö helpota? Tietysti helpottaa.

Edelleen. Viime aikoihin asti on talonpojan ollut pakko penkoa maata vanhoilla työkaluilla yksilöllisellä työllä. Jokainen tietää, että vanhoilla, nyt jo kelpaamattomilla työvälineillä aseistettu yksilöllinen työ ei tuota sitä hyötyä, mikä on välttämätön, jotta voidaan elää siedettävästi, parantaa järjestelmällisesti omaa aineellista asemaansa, kehittää kulttuuriaan ja astua sosialistisen rakennustyön leveälle tielle. Nyt, kolhoosiliikkeen voimakkaan kehityksen jälkeen, talonpojilla on mahdollisuus liittää työnsä naapuriensa työhön, yhdistyä kolhoosiksi, raivata uudismaata, ottaa käyttöön joutomaat, saada koneita ja traktoreita

sekä kohottaa siten työnsä tuottavaisuutta kaksinkertaiseksi. Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee, että talonpojilla on nyt, kun he ovat liittyneet kolhooseihin, mahdollisuus samalla työmäärällä tuottaa paljota enemmän kuin aikaisemmin. Se merkitsee siis, että viljan tuotanto tulee paljota halvemmaksi kuin se on ollut viime aikoihin asti. Viimein se merkitsee, että hintojen pysyessä vakaantuneina talonpoika voi saada viljasta paljota enemmän kuin mitä hän on tähän saakka saanut.

Miten voidaan kaiken tämän jälkeen väittää, että Lokakuun vallankumous ei ole tuottanut hyötyä talonpoikaistolle?

Eikö ole selvää, että henkilöt, jotka kertovat sellaisia satuja, ilmeisesti panettelevat puoluetta ja Neuvostovaltaa?

Mutta mitä tästä kaikesta johtuu?

Siitä johtuu, että kysymys „saksista“, kysymys „saksien“ poistamisesta on nyt asetettava uudella tavalla. Siitä johtuu, että jos kolhoosiliike tulee kasvamaan nykyistä vauhtia, niin „sakset“ tulevat poistetuiksi lähiaikoina. Siitä johtuu, että kysymys kaupungin ja maaseudun välisistä suhteista astuu uudelle pohjalle, että kaupungin ja maaseudun välinen vastakohtaisuus tulee huuhtoutumaan pois nopeaa vauhtia.

Tällä seikalla on, toverit, mitä suurin merkitys koko rakennustyöllemme. Se uudistaa talonpojan psykologian ja kääntää hänen katseensa kaupunkiin päin. Se luo pohjan vastakohtaisuuden poistamiselle kaupungin ja maaseudun väliltä. Se luo pohjan sille, että puolueen tunnusta „kasvot maaseutuun päin“

täydennetään kolhoositalonpoikien tunnuksella „kasvot kaupunkiin päin“.

Eikä siinä ole mitään ihmeteltävää, sillä talonpoika saa nyt kaupungista koneen, traktorin, agronomin, organisaattorin ja vihdoin suoranaista apua taistelua varten kulakistoa vastaan ja sen voittamiseksi. Vanhantyyppinen talonpoika, joka oli epäluuloinen kuin metsäneläin kaupungin suhteen, jota hän piti ryöstäjänä, siirtyy taka-alalle. Hänen tilalleen tulee uusi talonpoika, kolhoositalonpoika, joka katsoo kaupunkiin toivoen sieltä saavansa realista tuotannollista apua. Vanhantyyppisen talonpojan sijalle, joka pelkää vajoamista köyhälistöön ja kohoaa kulakin asemaan vain salavihkaa (äänioikeus voidaan ottaa pois!), tulee uusi talonpoika, jolla on uudet näköalat — liittyä kolhoosiin ja päästä pois kurjuudesta ja pimeydestä taloudellisen ja kulttuurin nousun leveälle tielle.

Tällaisen kääntein saa asia, toverit.

Sitä harmillisempaa on, toverit, että agraariteoreetikkomme eivät ole ryhtyneet kaikkiin toimenpiteisiin lyödäkseen hajalle ja juuriakseen pois kaikki ja kaikenlaiset porvarilliset teoriat, jotka pyrkivät alentamaan Lokakuun vallankumouksen saavutusten ja kasvavan kolhoosiliikkeen arvoa.

V

KOLHOOSIEN LUONTEESTA

Kolhoosit ovat taloustyyppinä eräs sosialistisen talouden muoto. Siitä ei voi olla mitään epäilystä.

Täällä esiintyi eräs puhuja, joka koetti alentaa kolhoosien arvoa. Hän väitti, että kolhooseilla ei

taloudellisina järjestöinä ole mitään yhteistä sosialistisen talousmuodon kanssa. Minun täytyy sanoa, toverit, että kolhoosien sellainen arviointi on aivan väärä. Ei voi olla epäilystäkään siitä, että tällä arvioinnilla ei ole mitään yhteistä todellisuuden kanssa.

Mikä määrää talouden tyyppin? Ilmeisestikin ihmisten suhteet tuotantoprosessissa. Millä muulla voitaisiin määritellä taloustyyppi? Mutta onko kolhoosissa sellainen ihmisluokka, joka omistaa tuotantovälineet, ja ihmisluokka, jolla ei ole näitä tuotantovälineitä? Onko kolhoosissa riistäjien luokka ja riistettävien luokka? Eikö kolhoosi ole perustuotantovälineiden yhteiskunnallistamista maalla, joka kuuluu valtiolle? Mitä perusteita on väittää, että kolhoosit eivät taloustyyppinä ole eräs sosialistisen talouden muodoista?

Kolhooseissa on tietysti ristiriitaisuuksia. Kolhooseissa on tietysti individualistisia, vieläpä kulakkijätteitäkin, jotka eivät vielä ole hävinneet, mutta joiden aikaa myöten täytyy ehdottomasti hävitä sitä mukaa kuin kolhoosit lujittuvat, sitä mukaa kuin ne koneistuvat. Mutta voidaanko kieltää, että kolhoosit kokonaisuudessaan, ristiriitaisuuksineen ja puutteellisuuksineen, kolhoosit **taloudellisena** tosiasiana ovat pohjaltaan maaseudun uusi kehitystie, maaseudun **socialistinen** kehitystie **vastakohtana** kulakkitalouden kehitystielle, **kapitalistiselle** kehitystielle? Voidaanko kieltää, että kolhoosit (puhun kolhooseista enkä vale-kolhooseista) ovat maaseudulla meidän oloissamme sosialistisen rakennustyön perusta ja ahjo, jotka ovat muodostuneet ankarissa otteluissa kapitalistisia aineksia vastaan?

Eikö ole selvää, että joidenkin toverien yritykset alentaa kolhoosien arvoa ja julistaa ne porvarilliseksi talousmuodoksi ovat kaikkea perustaa vailla?

Vuonna 1923 ei meillä ollut vielä joukkoluontoista kolhoosiliikettä. Kirjasessaan „Osuustoiminnasta“ Lenin piti silmällä kaikkia osuustoiminnan muotoja, sekä sen alempia muotoja (varustelu- ja myyntiosuuskuntia) että korkeampia (kolhoosimuotoa). Mitä hän silloin sanoikaan osuustoiminnasta, osuustoiminnallisista laitoksista? Tässä on eräs lainaus Leninin kirjasta „Osuustoiminnasta“:

„Meillä olevan järjestelmän vallitessa osuustoiminnalliset laitokset eroavat yksityiskapitalistisista laitoksista kollektiivisina laitoksina, mutta eivät eroa * sosialistisista laitoksista, jos ne on perustettu sellaiselle maalle, joka, kuten tuotantovälineekin, kuuluu valtiolle, s.o. työväenluokalle“ (XXVII osa, s. 396).

Lenin ei siis käsittele osuustoiminnallisia laitoksia sinänsä, vaan yhteydessä meillä vallitsevan järjestelmän kanssa, yhteydessä sen kanssa, että ne toimivat maalla, joka kuuluu valtiolle, maassa, jossa tuotantovälineet kuuluvat valtiolle, ja tarkastellen niitä tällä tavoin Lenin väittää, että osuustoiminnalliset laitokset eivät eroa sosialistisista laitoksista.

Näin sanoo Lenin osuustoiminnallisista laitoksista yleensä.

Eikö ole selvää, että samaa voidaan sitäkin suuremmalla syyllä sanoa meidän aikamme kolhooseista?

Tämä muun muassa selittääkin sen, että Leninin mielestä „osuustoiminnan yksinkertainen kasvu“ meidän oloissamme „on samaa kuin sosialismin kasvu“.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Näette, että alentaessaan kolhoosien arvoa yllämainittu puhuja teki mitä karkeimman virheen leninismiiä vastaan.

Tästä virheestä johtuu hänen toinen virheensä — luokkataistelusta kolhooseissa. Puhuja kuvaili niin värikkäästi luokkataistelua kolhooseissa, että voitaisiin luulla, että luokkataistelu kolhooseissa ei eroa luokkataistelusta kolhoosien ulkopuolella. Vieläpä voitaisiin luulla, että se käy siellä vielä ankarammaksikin. Yllämainittu puhuja ei muuten ole yksin tehnyt syntiä tässä asiassa. Jaarittelu luokkataistelusta, vikinä ja vinkuminen luokkataistelusta kolhooseissa on nykyään kaikkien meidän „vasemmistolaisten“ suunsoittajiemme kuvaava piirre. Ja koomillisinta tässä vikinässä on se, että nämä vikisijät „näkevät“ luokkataistelua siellä, missä sitä ei ole tai ei ole juuri ollenkaan, mutta eivät näe sitä siellä, missä sitä on ja missä se tulvii yli äyräittänsä.

Onko kolhooseissa luokkataistelun aineksia? On kyllä. Luokkataistelun aineksia ei voi olla olematta kolhooseissa, jos siellä on vielä jäljellä individualistisen psykologian, vieläpä kulakkipsykologiankin jätteitä, jos siellä vielä vallitsee vissi epätasa-arvoisuus aineellisessa asemassa. Voidaanko sanoa, että luokkataistelu kolhooseissa merkitsee samaa kuin luokkataistelu kolhoosien ulkopuolella? Ei, ei voida. Siinä juuri onkin „vasemmistolaisten“ fraasiniekkojemme virhe, että he eivät näe tätä eroa.

Mitä merkitsee luokkataistelu kolhoosien **ulkopuolella**, ennen kolhoosien perustamista? Se merkitsee taistelua kulakkia vastaan, joka **omistaa** työ- ja tuotantovälineet sekä **orjuuttaa** näiden työ- ja tuo-

tantovälineiden avulla maalaisköyhälistöä. Se on taistelua elämästä ja kuolemasta.

Mutta mitä merkitsee luokkataistelu kolhoosien perustalla? Se merkitsee, ennen kaikkea, että kulakki on lyöty ja siltä on otettu pois työ- ja tuotantovälineet. Se merkitsee, toiseksi, että köyhät ja keskitalonpojat ovat yhdistyneet kolhooseiksi perustuotantovälineiden yhteiskunnallistamisen pohjalla. Ja lopuksi, se merkitsee, että kysymys on taistelusta kolhoosien jäsenten kesken, joista toiset eivät ole vielä vapautuneet individualistisista ja kulakkiperinteistä ja pyrkivät käyttämään hyväkseen eräänlaista epätasa-arvoisuutta kolhooseissa omaksi hyödykseen ja toiset haluavat karkoittaa kolhooseista nämä perinteet sekä tämän epätasa-arvoisuuden. Eikö ole selvää, että vain sokeat voivat olla näkemättä eroa kolhoosien perustalla käytävän luokkataistelun ja kolhoosien ulkopuolella käytävän luokkataistelun välillä?

Olisi virheellistä luulla, että kun on olemassa kolhoosit, niin siinä on kaikki, mikä on välttämätöntä sosialismin valmiiksi rakentamiseksi. Sitäkin virheellisempää olisi luulla, että kolhoosien jäsenet ovat jo muuttuneet sosialisteiksi. Ei, täytyy tehdä vielä paljon työtä, ennenkuin kolhoositalonpoika saadaan uudistetuksi, hänen individualistinen psykologiansa oikaistuksi ja tehdyksi hänestä sosialistisen yhteiskunnan todellinen työntekijä. Ja tämä tulee tehdyksi sitä nopeammin, mitä pikemmin kolhoosit koneistetaan, mitä pikemmin ne traktorisoidaan. Mutta se ei vähimmässäkään määrin pienennä kolhoosien mitä suurinta merkitystä maaseudun sosialistisen uudistamisen vipuna. Kolhoosien suuri merkitys onkin juuri

siinä, että ne ovat perustukikohta koneiden ja traktorien käytölle maanviljelyksessä, että ne muodostavat pääasiallisen pohjan talonpojan muuttamiselle, hänen psykologiansa uudestimuokkaamiselle sosialismin hengessä. Lenin oli oikeassa sanoessaan:

„Pienviljelijän uudestimuokkaaminen, koko hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestimuokkaaminen on tehtävä, joka vaatii sukupolvien ajan. Vain aineellinen perusta, tekniikka, traktorien ja koneiden käyttö maanviljelyksessä joukkomitassa, sähköistäminen joukkomitassa voi ratkaista tämän kysymyksen pienviljelijään nähden, niin sanoaksemme tervehdyttää koko hänen psykologiansa“ (XXVI osa, s. 239).

Kuka voi kieltää sitä, että kolhoosit ovat nimenomaan se sosialistisen talouden muoto, jonka kautta monimiljoonainen yksilöllinen pientalonpoikaisto juuri vain voikin päästä osalliseksi suurtalouteen koneineen ja traktoreineen, jotka ovat taloudellisen nousun vipu, maatalouden sosialistisen kehityksen vipu?

Kaiken tämän ovat „vasemmistolaiset“ fraasiniekamme unohtaneet.

Sen on unohtanut puhujammekin.

VI

LUOKKASUHTEIDEN MUUTOKSET JA KÄÄNNE PUOLUEEN POLITIIKASSA

Lopuksi kysymys luokkasuhteiden muutoksista maassa ja sosialismin hyökkäyksestä maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

Puolueemme viime vuonna suorittaman työn luonteenomainen piirre on se, että me puolueena, Neuvostovaltana:

a) olemme panneet käyntiin hyökkäyksen koko rintamalla maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan,

b) tämä hyökkäys on tuottanut ja tuottaa edelleenkin, kuten tiedetään, sangen tuntuvia myönteisiä tuloksia.

Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että me olemme kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikasta siirtyneet kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan. Se merkitsee, että olemme tehneet ja teemme edelleenkin erästä ratkaisevinta käännettä koko politiikassamme.

Viime aikoihin asti on puolue ollut kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen kannalla. Tunnettua on, että tämä politiikka julistettiin jo VIII puoluekokouksessa. Tätä samaa politiikkaa julistettiin jälleen otettaessa käytäntöön uusi talouspolitiikka ja puolueemme XI edustajakokouksessa. Kaikki muistavat Leninin tunnetun kirjeen Preobrazhenskin teesien johdosta²² (v. 1922), jossa kirjeessään hän palaa jälleen kysymykseen juuri tällaisen politiikan toteuttamisen välttämättömyydestä. Sen vahvasti viimein puolueemme XV edustajakokous. Sitä me olemme toteuttaneetkin viime aikoihin asti.

Oliko tämä politiikka oikea? Oli, se oli silloin ehdottomasti oikea. Olisimmeko me viitisen tai kolmisen vuotta sitten voineet suorittaa tällaisen hyökkäyksen kulakistoa vastaan? Olisimmeko silloin voineet odottaa tällaisen hyökkäyksen menestyvän? Ei, emme voineet. Se olisi ollut mitä vaarallisinta seikkailua. Se olisi ollut mitä vaarallisinta hyökkäyksellä leikkimistä. Sillä me olisimme siinä varmasti epäonnistuneet ja epäonnistumisellamme iujittaneet kulakiston asemaa.

Miksi? Siksi, että meillä ei vielä ollut niitä tukikohtia maaseudulla laajan neuvostotila- ja kolhoosiverkoston muodossa, joihin olisi voitu nojautua hyökättäessä päättäväisesti kulakistoa vastaan. Siksi, että meillä ei silloin ollut mahdollisuutta korvata kulakin kapitalistista tuotantoa kolhoosien ja neuvostotilojen sosialistisella tuotannolla.

Vuosina 1926—1927 zinovjevilais-trotskilainen oppositio tyrkytti puolueelle innokkaasti viipymättömän hyökkäyksen politiikkaa kulakistoa vastaan. Puolue ei lähtenyt tuohon vaaralliseen seikkailuun, sillä se tiesi, että vakavat ihmiset eivät voi suostua leikkimään hyökkäyksellä. Hyökkäys kulakistoa vastaan on vakava asia. Sitä ei saa sekoittaa kulakistoa vastaan suunnattuun deklamointiin. Sitä ei saa myöskään sekoittaa siihen kulakiston kanssa riitelemisen politiikkaan, jota zinovjevilais-trotskilainen oppositio innokkaasti tyrkytti puolueelle. Hyökkäys kulakistoa vastaan merkitsee kulakiston murskaamista ja sen hävittämistä luokkana. Näiden tarkoitusten ulkopuolella hyökkäys on deklamointia, riitelemistä, sanahelinää, mitä muuta tahansa, mutta ei todellista bolshevistista hyökkäystä. Hyökkäys kulakistoa vastaan merkitsee, että valmistaudutaan tähän tehtävään ja isketään kulakistoa, mutta isketään niin, että se ei voi enää nousta jaloilleen. Juuri sitä meillä bolshevikeilla sanotaankin todelliseksi hyökkäykseksi. Olisimmeko me viitisen tai kolmisen vuotta sitten voineet suorittaa sellaisen hyökkäyksen menestyksen toivein? Ei, emme voineet.

Todellakin, kulakki tuotti vuonna 1927 yli 600 miljoonaa puutaa viljaa ja myi tästä määrästä maa-

seudun ulkopuolella tapahtuvassa vaihdossa noin 130 miljoonaa puutaa. Se on aika huomattava voima, jota ei voida olla ottamatta lukuun. Mutta miten paljon tuottivat silloin kolhoosimme ja neuvostotilamme? Noin 80 miljoonaa puutaa, mistä määrästä veivät markkinoille (tavaraviljaa) noin 35 miljoonaa puutaa. Päätelkää itse, olisimmeko me silloin voineet **korvata** kulakin tuotannon ja kulakin tavaraviljan kolhoosiemme ja neuvostotilojemme tuotannolla ja tavaraviljalla? On selvää, että emme voineet.

Mitä merkitsee sellaisissa oloissa päättäväiseen hyökkäykseen ryhtyminen kulakistoa vastaan? Se merkitsee varmaa epäonnistumista, kulakiston asemien lujittamista sekä sitä, että jäädään viljaa vaille. Juuri tämän takia emme voineet emmekä saaneet silloin ryhtyä päättäväiseen hyökkäykseen kulakistoa vastaan zinovjevilaistrotskilaisen opposition seikkailuhenkisestä deklamoinnista huolimatta.

Entä nyt? Miten asiat ovat nyt? Nyt meillä on riittävä aineellinen pohja voidaksemme lyödä kulakistoa, murtaa sen vastarinnan, likvidoida sen luokkana ja **korvata** sen tuotannon kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Tunnettua on, että vuonna 1929 viljatuotanto kolhooseissa ja neuvostotiloilla oli ainakin 400 miljoonaa puutaa (200 miljoonaa puutaa vähemmän kuin kulakkitalouden kokonaistuotanto v. 1927). Tunnettua on edelleen, että kolhoosit ja neuvostotilat tuottivat vuonna 1929 tavaraviljaa yli 130 miljoonaa puutaa (s.o. enemmän kuin kulakki v. 1927). Tunnettua on vihdoin, että vuonna 1930 kolhoosien ja neuvostotilojen kokonaistuotanto tulee olemaan ainakin 900 miljoonaa puutaa viljaa (s.o. enemmän kuin

kulakin kokonaistuotanto v. 1927), ja tavaraviljaa ne tuottavat vähintään 400 miljoonaa puutaa (s.o. verrattomasti paljon enemmän kuin kulakki v. 1927).

Näin ovat meillä nyt asiat, toverit.

Sellainen muutos on tapahtunut maan taloudessa.

Nyt meillä on, kuten näette, aineellinen pohja voidaksemme korvata kulakin tuotannon kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Juuri tästä syystä on meidän päättäväsellä hyökkäyksellämme kulakistoa vastaan nyt kiistaton menestys.

Juuri näin on hyökättävä kulakistoa vastaan, jos puhe on todellisesta ja päättäväisestä hyökkäyksestä eikä tyydytä tyhjään deklamointiin kulakistoa vastaan.

Juuri tästä syystä olemme viime aikoina siirtyneet kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen politiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan.

Mutta miten on suhtauduttava kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen politiikkaan, voidaanko yleisen kollektivisoinnin alueilla sallia kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamista? — kysytään eri tahoilta. Naurettava kysymys! Kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamista ei voitu sallia niin kauan kuin olimme kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen kannalla, niin kauan kuin meillä ei ollut mahdollisuutta siirtyä päättäväiseen hyökkäykseen kulakistoa vastaan, niin kauan kuin meillä ei ollut mahdollisuutta korvata kulakin tuotantoa kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Silloin kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen sallimattomuuden politiikka oli välttämätön ja oikea. Entä nyt? Nyt on asia toisin. Nyt meillä on mahdollisuus suorittaa ratkaiseva hyökkäys kulakistoa vastaan,

murtaa sen vastarinta, likvidoida se luokkana ja korvata sen tuotanto kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Nyt kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen suorittavat itse maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikaiston joukot, jotka toteuttavat yleistä kollektivisointia. Kulakkiomaisuuden pakkoluovuttaminen yleisen kollektivisoinnin alueilla ei ole nyt enää tavallinen hallinnollinen toimenpide. Kulakkiomaisuuden pakkoluovuttaminen on siellä nyt kolhoosien perustamisen ja kehityksen oleellinen osa. Siksi on naurettavaa ja joutavaa pitää nyt pitkiä puheita kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisesta. Kun kaula on katkaistu, ei hiuksia surra.

Yhtä naurettavalta tuntuu toinen kysymys: saako kulakkia päästää kolhoosiin? Häntä ei tietenkään saa päästää kolhoosiin. Sitä ei saa tehdä, sillä kulakki on kolhoosiliikkeen vannoutunut vihollinen.

VII

JOHTOPÄÄTÖKSET

Siinä, toverit, on kuusi solmukysymystä, joita ei meidän marxilaisten maatalousasiantuntijaimme teoreettinen työ voi sivuuttaa.

Näiden kysymysten merkitys on ennen kaikkea siinä, että niiden syvälinen marxilainen käsittely antaa mahdollisuuden kitkeä pois juurineen kaikki ja kaikenlaiset porvarilliset teorit, joita joskus — meidän häpeäksemme — levittävät juuri meidän kommunistitoverimme ja jotka turmelevat käytännönmiestemme päitä. Ja nuo teorit olisi pitänyt juuria ja heittää

pois jo kauan sitten. Sillä vain säälimättömässä taistelussa noita ja niiden kaltaisia teorioita vastaan voi marxilaisten maatalousasiantuntijain teoreettinen ajattelu kasvaa ja lujittua.

Näiden kysymysten merkitys on vihdoin siinä, että ne antavat uuden muodon siirtymiskauden talouden vanhoille problemeille.

Uudella tavalla asettuu nyt kysymys uudesta talouspolitiikasta, luokista, kolhooseista, siirtymiskauden taloudesta.

On paljastettava niiden henkilöiden virhe, jotka käsittävät uuden talouspolitiikan perääntymiseksi ja vain perääntymiseksi. Sanoihan Lenin jo uutta talouspolitiikkaa käytäntöön otettaessa, että uusi talouspolitiikka ei ole vain perääntymistä, että se merkitsee samalla valmistautumista uuteen päättäväiseen hyökkäykseen kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

On paljastettava niiden henkilöiden virhe, jotka luulevat, että uusi talouspolitiikka on tarpeen vain yhteyttä varten kaupungin ja maaseudun välillä. Meille ei ole tarpeen millainen yhteys tahansa kaupungin ja maaseudun välillä. Meille on tarpeen sellainen yhteys, joka turvaa sosialismin voiton. Ja kun me noudatamme uutta talouspolitiikkaa, niin teemme sen siksi, että se palvelee sosialismin asiaa. Mutta kun se lakkaa palvelemasta sosialismin asiaa, niin me viskaamme sen hiiteen. Lenin sanoi, että uusi talouspolitiikka on otettu käytäntöön vakavassa mielessä ja pitkäksi aikaa. Mutta hän ei koskaan sanonut, että uusi talouspolitiikka on otettu käytäntöön ikuisiksi ajoiksi.

On myöskin asetettava kysymys marxilaisen uusintamisteorian tunnetuksi tekemisestä. On käsiteltävä kysymystä kansantaloutemme taseen rakenteen kaaviosta. Se, minkä Tilastollinen keskushallinto julkaisi vuonna 1926 kansantalouden taseena, ei ole tase, vaan numeroleikkiä. Ei kelpaa myöskään se, miten Bazarov ja Gromann selittävät kansantalouden taseen probleemia. Neuvostoliiton kansantalouden taseen kaavion laatiminen on vallankumouksellisten marxilaisten tehtävä, jos he yleensä haluavat käsitellä siirtymiskauden talouden kysymyksiä.

Olisi hyvä, jos marxilaiset taloustieteilijämme asettaisivat keskuudestaan erikoisen työntekijäin ryhmän siirtymiskauden talouden probleemien syvällistä käsitelyä varten, asettaen nuo probleemit kehityksen nykyisessä vaiheessa uudella tavalla.

*„Pravda“ № 309,
joulukuun 29 pñä 1929*